

Kovács Loránd Árpád (12.a) - Rács mögött a világ

Véget ért a nap, de cserben hagy a délután,
Mert nincs most jó a vég után, csak szürke
Érzés, szürke víz, az ég is szürke,
Nem szól már az élet kürtje,
Mint ahogy szólt az évekig.
Szünet nélkül félig igaz, félig hamis
Álmokat dalolva, hazug már a dal is,
És fürge most a mélabú, mert mély a kút,
Amibe esek, gyorsabban és gyorsabban,
De lappang még csak ez a súly,
Majd jön valami új, ami leveszi, vagy
Felteszi a következőt, majd elhagyom a temetőt,
Ha kiásnak évek múlva, fekszek majd elnyúlva.
Pont ugyanúgy, mint ezen a délutánon.
Madár kotta és szellő flotta
Napnyugta és holdvilág között
De rács mögött a világ,
És aki kilát, az még örül,
Mert nyílik most a virág,
És szenderül a zord hideg,
Majd elalszik a jégkirály.
Az ember kivár, néha kijár, ha muszáj,
De ostromolja még a lelket az aszály,
Mert rács mögött a világ,
És végtelen a viszály, nincs már irány,
Ahol tiszta lenne minden,
Mert rács mögött a világ.
Kint engem meghurcoltak,
Meghurcoltak mindenkit, bezártak,
És elvártak már bő egy évnyi csendet,
És rendet és kellett még egy perc,
Hogy elheverjek ma délután.
Rács mögött a szónak ácsa,
Árva gondolatok szócsatája
Várja, kerülne már napvilágra,
De van annak is rácsa,
Zárja az magára, nem lenne határa
Ha nem lenne zárja.
De rács mögött a világ,
Kiált, aki kilát, hogy
Rács mögött a világ.